

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I- 1 У 3663/18
Дана: 22.11.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Снежане Алексић, председника већа, Биљане Стојановић и Драгане Максимовић, чланова већа, са судским саветником Маријом Ристић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., кога заступа пуномоћник Иван В. Ћаловић, адвокат из Чачка, Бате Јанковића 37, против туженог Министарство грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре, Златиборски управни округ са седиштем у Ужицу, ради поништаја решења број 363-356-00001/2018-19 од 12.01.2018. године, у предмету инспекцијских мера, у нејавној седници већа, одржаној дана 22.11.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре, Златиборски управни округ број 363-356-00001/2018-19 од 12.01.2018. године и предмет ВРАЋА надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Министарство грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре, Златиборски управни округ да тужиоцу А.А. из ... накнади трошкове управног спора у износу од 17.870,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема ове пресуде.

Образложење

Оспореним решењем, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Градске управе за инспекцијски надзор града Чачка број 356-1/815-17-IV-6-01 од 26.09.2017. године, којим је наређено инвеститору тужиоцу да у року од 3 дана од дана пријема решења поруши стамбени објекат димензије основе 8,9 x 12,1, спратности П+1+Пк, изграђен на кат. парцели број ... КО ... у ул. ..., у ..., без грађевинске дозволе, односно одобрења за изградњу и одређено је да ће ово решење бити достављено органу надлежном за издавање решења о озакоњењу, како би по службеној дужности, покренуо поступак озакоњења, те да решење није извршно до окончања поступка озакоњења.

У тужби, поднетој овом суду дана 01.03.2018. године, тужилац је оспорио

законитост решења туженог органа због погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. У тужби је навео да је од Општинског секретаријата за урбанизам, стамбене и комуналне делатности прибавио решење 10 број 351-191/78 од 11.05.1978. године, којим му се одобрава изградња стамбене зграде спратности П+1 на кат. парцели број ... КО ... у ... и на основу њега је изградио објекат спратности П+1, након чега је као инвеститор извео радове на надградњи објекта, тако што је изнад изграђеног објекта П + 1 изградио поткровље, без грађевинске дозволе надлежног органа. Даље, наводи да је дана 05.10.2017. године обавестио Градско веће града Чачка да је на парцели ... у КО ... у ... изградио објекат спратности П + 1 + Пк, уместо зграде спратности П + 1 за коју је добио дозволу, те да је покренуо поступак озакоњења и ангажовао Б.Б., ради израде извештаја о затеченом стању и да је преко агенције В.В., урадио елаборат извршених радова. Истиче да је тужени орган погрешно применио одредбу члана 6. став 2. Закона о озакоњењу објекта, будући да је поткровна етажа изграђена као функционално неповезан део објекта са постојећим објектом П+1, односно да је поткровље посебна грађевинска целина која има свој улаз и степениште. Даље наводи, да је попис незаконито изграђеног поткровља извршен у оквиру величине изграђеног објекта као П + 1 + Пк, а не као независно изграђени део објекта, односно као посебна грађевинска целина која је функционално неповезана са постојећим објектом П+1, па је грађевински инспектор на основу пописне листе, донео решење о рушењу објекта спратности П +1 + Пк. Позивајући се на одредбу члана 38. став 2. Закона о озакоњењу објекта, указује да је и део објекта подложен озакоњењу. Тужилац сматра да због постојања засебног степеништа и засебног улаза путем којих се улази у надграђени део, представља посебан стамбени објекат чија функционалност постоји независно од објекта П+1 за који постоји грађевинска дозвола, те да као такав може бити предмет озакоњења. Трошкове спора је тражио, за састав тужбе у износу од 36.000,00 динара увећане за износ судске таксе на тужбу и одлуку по ТТ.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему као у разлозима оспореног решења. Предложио је да суд тужбу одбије.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списка предмета ове управне ствари, одлучујући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. ст. 2. и 3. Закона о управним споровима („Службени гласник Републике Србије“, број 111/09), испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из стања у списима предмета произлази да је првостепени орган, на основу сателитског снимка територије Републике Србије из 2015. године, објављеног на интернет страници Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре, грађевински инспектор утврдио да је на сателитском снимку видљив објекат изграђен на парцели број ... КО ..., па је на основу спроведеног пописа незаконито изграђених објеката, појединачним пописним листом број 744298-04655 од 20.02.2017. године, евидентиран стамбени објекат димензије основе 8,9 x 12,1 спратности П+1+Пк, на кат.пар. ... у ул. ..., у ..., инвеститора тужиоца изграђен без грађевинске дозволе, односно одобрења за изградњу. На наведено решење тужилац је изјавио жалбу, у којој

је истакао да има грађевинску дозволу за објект спратности П+1, али да је без грађевинске дозволе изградио и поткровну етажу, за коју сматра да може бити предмет озакоњења, а не цео објект, те да првостепен орган није ногоа наредити жалиоцу да поруши приземље и спрат, већ само поткровну етажу.

Према разлозима датим у образложењу оспореног решења, тужени орган је, решавајући о жалби тужиоца изјављеној против првостепеног решења од 26.09.2017. године, нашао да је, с обзиром на утврђено чињенично стање у поступку, жалба неоснована, из разлога што се у конкретном случају ради о објекту код кога је одступљено од издате грађевинске дозволе тј. о незаконито изграђеном објекту, видљивом на сателитском снимку територије Републике Србије из 2015. године, и који је као такав пописан појединачним пописним листом, као и да је грађевински инспектор након незаконито изграђеног објекта и сачињеног појединачног пописног листа којим је евидентиран објект, поступио у складу са одредбама члана 6. став 2., члана 7. став 6. и став 7. Закона о озакоњењу објекта (“Службени гласник РС” бр. 96/15), због чега је жалбу одбио као у диспозитиву.

Одредбом члана 1. став 1. Закона о озакоњењу објеката („Службени гласник РС“, бр. 96/15), прописано је да се овим законом уређују се услови, поступак и начин озакоњења објеката, односно делова објекта изграђених без грађевинске дозволе, односно одобрења за изградњу (у даљем тексту: незаконито изграђени објекти), услови, начин и поступак издавања решења о озакоњењу, правне последице озакоњења, као и друга питања од значаја за озакоњење објеката.

Одредбом члана 6. став 2. истог закона, прописано је да је предмет озакоњења и објект изграђен на основу грађевинске дозволе, односно одобрења за изградњу и потврђеног главног пројекта, на којима је приликом извођења радова одступљено од издате грађевинске дозволе, односно одобрења за изградњу и потврђеног главног пројекта, док је ставом 4. прописано да је предмет озакоњења и објект за који није поднет захтев за легализацију у складу са раније важећим законом којим је била уређена легализација објеката, а који је видљив на сателитском снимку територије Републике Србије из 2015. године, под условима прописаним овим законом.

Одредбом члана 7. став 6. истог закона прописано је да по завршетку пописа незаконито изграђених објеката из једне зоне, односно целине, надлежни грађевински инспектор доноси појединачна решења о рушењу објеката, за све незаконито изграђене објекте који су на попису. Ставом 7. истог члана закона прописано је да решење о рушењу објекта из става 6. овог члана доноси грађевински инспектор у року од седам дана од дана евидентирања у складу са овим законом и у року од три дана га доставља органу надлежном за издавање решења о озакоњењу.

По оцени Управног суда, основано тужилац тужбом указује да је оспореним решењем повређен закон на његову штету. Ово стога, што разлози дати у образложењу оспореног и ожалбеног решења и стање у списима, с обзиром на пропис на који се орган позвао, не упућују на одлуку у диспозитиву. Наиме, у конкретном случају тужилац је изградио објект спратности П+1+Пк, с тим да је приземље и први спрат изградио на основу грађевинске дозволе од 11.05.1978. године, па разлози образложења првостепеног и оспореног решења да је на кат.парцели ... КО ..., изграђен без грађевинске дозволе објект димензија основе 8,9 x 12,1, спратности П+1+Пк, не

произлазе из стања у списима. Ово посебно имајући у виду и да се, у смислу члана 1. став 1. Закона о озакоњењу објеката, овим законом уређују услови, поступак и начин озакоњења објеката, односно делова објекта изграђених без грађевинске дозволе. Код напред изнетог, по оцени суда, правни прописи и разлози дати у образложењу ожалбеног и оспореног решења и стање у списима не упућују на одлуку у диспозитиву, чиме су учињене повреде правила поступка прописане чланом 141. став 4. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“, 18/2016), које су од битног утицаја на правилност и законитост решавања ове управне ствари.

Тужени орган доношењем оспореног решења није отклонио, нити санкционисао учињене повреде правила поступка од стране првостепеног органа, чиме је повредио одредбе члана 171. Закона о општем управном поступку.

У поновном поступку надлежни орган је дужан да донесе ново и на закону засновано решење, при чему је везан правним схватањем суда, као и примедбама суда у погледу поступка на основу члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Са изложеног, како је закон повређен на штету тужиоца, то је Управни суд на основу члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлуку о трошковима спора суд је донео на основу чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, чл. 153. и 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...55/14, 87/18), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, па је тужиоцу, који је успео у спору, досудио трошкове спора у укупном износу од 17.870,00 динара, и то на име састава тужбе у износу од 16.500,00 динара по тарифном броју 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 121/2012) и судске таксе на тужбу у износу од 390,00 динара и на пресуду у износу од 980,00 динара, по ТТ као у ставу II диспозитива пресуде. Суд није досудио тужиоцу трошкове управног спора за разлику до опредељених 36.000,00 динара на име састава тужбе, јер тражени износ није у складу са напред наведеном тарифом.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 22.11.2018. године, I- 1 У 3663/18

Записничар
Марија Ристић,с.р.

Председник већа - судија
Снежана Алексић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ